

קריאה יקרה

זה יכול לקרות רק בישראל. שבוע שעבר פורסם העולם הזה את הסקופ של השנה — אחד הגילויים המרעישים ביותר שפורסמו אי פעם בעתונות הישראלית בכלל, ובשבועון המסויים בפרט. היה זה סיפור הפצצות שהוטלו לפני 15 שנה לחוף בתי הכנסת וריכוזים יהודיים אחרים בבגדאד, על מנת לדרבן את יהודי עיראק לעלייה מזרורה לישראל. הדברים היו ידועים גם קודם לכן למתיימספר, אך הם נשמרו בסוד כמוס מאין כמוהו. עתה פורסמו לראשונה ברבים — בצורה אחראית, מפורטת ומוסמכת.

★ ★ ★

אילו קרה הדבר במדינה אחרת, היו הגילויים הופכים מרכז של סערה ציבורית עצומה. העתונים היו מתחרים ביניהם בתביעות קולניות לעריכת חקירה מידית. המדינאים, אשר בומן כהונתם אירעו הדברים — ובראשם דויד בן-גוריון — היו מגלים לציבור את הידוע להם, כדי לקבוע מי נתן את ההוראה, מדוע, לשם מה ועל דעת מי. הממשלה הייתה נאלצת לפרסם תגובה רשמית. תוך כדי כך היו באית על פתרון כמה וכמה שאלות. המטרידות כחודאי כל קורא נבון.

בקיצור: היה מוטל אור כהיר על אחת הפרשות החשובות ביותר בתולדות המדינה. היה נפתח ויכוח על המניעים והשיקולים, על „הציונות האכזרית“ ועל בעיותיה המוסריות. תוך כדי כך היתה מתגבשת הלכה לאומית לגבי בעיות מסוג זה בעתיד.

★ ★ ★

ואילו אצלנו — אין קול ואין קשב. כאילו גורקה אבן לחוך ביצה, ושקעה בה. אין תגובה רשמית או בלתי-רשמית. אין ויכוח עתונאי. כאילו חשבה פרשה זו פחות מעליית מחיר הביצים, או פיטורי סגן-עוזרת-המזכיר במשרד הקליטה של הסוכנות. אולם אשליה היא להאמין כי בכך יסתיים העניין. פרשה זו לא תנוח — ולא רק מפני שדם הקורבנות זועק לשמיים, ומפני שזכר התלויים לא יישכח, ומפני שכמה מן הנפגעים חיים ביננו. אלא גם מפני ששום פרשה מסוג זה לא תוכל לרדת מסדר-היום, עד שתבוא לידי ברור מוסמך. לא פרשת רצח ארלוזורוב. ולא פרשת אלטלינה. לא פרשת העסקה-ביש. ובחודאי לא פרשת בגדאד.

★ ★ ★

אם לא הצלחנו עדיין למגר סופית את קשר-השתיקה סביב פרשה זו, הרי גרמנו לתגובות חריפות בשטחים אחרים. בתריסר משרדים מתגלגלים הכדורים ששילחנו לזירה. למשל: המסע המשולב של השבועון המסויים וסיעת הכוח החדש בכנסת נגד הביזבוז הפנטסטי והכפילויות של המנגנון הציבורי, הגורם להורדת רמת-המחיה של הציבור עצמו. בעת הדיון על תקציב הממשלה, במשך שבועות רצופים, חזרה הטיעה ללא הרף וללא הפוגה להתקפה שטח זה. שר-האוצר ורוב השרים האחרים ניסו להתעלם מהתקפות אלה. ואילו שר אחר, חיים גבתי, ליגלג בנאומו כי אבנרי „רואה כל דבר כפול“. אולם נראה, כי מאז הגיעה הממשלה למסקנה כי הדברים עשו רושם עמוק מדי בציבור, כי מזה כמה שבועות עסוקים ראשיה בחיכוך עם השבועון המסויים — מבלי להזכיר את שמו. ראש-הממשלה עצמו, בראיון לבמחנה, ניסה לשכנע את מאזיניו כי אסור לבטל את הסוכנות היהודית, כפי שדרשנו. הסיבה: הסוכנות דרושה כדי לאפשר לעם היהודי לעזור לישראל.

וזה, כמובן, טענה מופרכת לגמרי. יהודי העולם תורמים את כספם למדינה בלי כל קשר למנגנון הציוני. הם יכולים לתת כסף זה במישרין למדינה, בלי מתחכים. במידה שדרושה כתובת-כיסוי, כדי לאפשר את עקיפת חוקי מס-ההכנסה במדינות מסוימות אפשר ליצור כתובת כזאת. אבל מה הקשר בין זה ובין קיום מנגנון אדיר של אלפי פקידים יקרים, עם ביוזבוז משוע של עשרות מיליוני לירות, שאינו כפוף לשום ביקורת דמוקרטית יעילה — ושמתרתו היא לאפשר את חלוקת-השלל בין המפלגות הישנות? פינחס ספיר, לעומת זאת, העמיד השבוע פנים כאילו הוא מסכים לטענת השבועון המסויים — שאותו אין הוא מזכיר, ושעל טענות עורכו בכנסת עבר בשתיקה. בין השאר לא הגיב על דרישותיו החוזרות של אבנרי לאחד את מנגנוני המיסים השונים ולהסוך את משכורתם של מאות פקידים. השבוע אימצו אנשי ספיר דרישה זו לעצמם, דיברו על פיטורי אלף גוביימיסים. ספיר הודה כי בין שאר גילויי „האבטלה הסמויה“ יש הרבה פקידים ממשלתיים מיותרים. הוא הבטיח צימצום.

הבל שלא גילה זאת לפני שלושה חודשים, ערב הגשת התקציב. כי אז אפשר היה לפטר פקידים אלה, ולחסוך את משכורתם. אז לא היה צורך לנפח את התקציב ב-15% נוספים. בשעה שדורשים ויתורים מאחרים, אז אפשר היה למנוע את ייקור שרותי המדינה, והעלאת המיסים, ומירוק-האסון הכלכלי.

עכשיו אין להודאה כזאת משמעות רבה. זוהי הכרזה מן הפה ולחוך, כדי לקדם את פני הביקורת ולהחליק את הדברים.

★ ★ ★

בחיכוך על משרד-החוק השמיע אורי אבנרי בכנסת את התביעה שהיתה כדולג לשבועון המסויים במשך עשר שנים: הצורך להקים „מסכ"ל לבן“, לחיכוך ולביצוע מיבצע שלום ישראליים במרחב.

כאשר הושמעה תביעה זו לראשונה מעל עמודי שבועון זה, שבוע לפני מיבצע סיני, היא עוררה חיוך בחוגי השלטון, וקל היה להתעלם ממנה. כיום זה הרבה יותר קשה וכך נתבשרנו, לפני שבועיים, כי שר-החוק החליט לשנות לגמרי את מיבנה משרד-החוק בכל הנוגע לענייני המרחב, ולהקים אגף חדש לצורך זה.

מעניין ששר-החוק לא אמר מליה על כך בנאומו הגדול בפתחת החיכוך על משרד-החוק בכנסת, וגם לא בנאומו הסיכום שלו. מסתבר כי החליט על כך רק לאחר מכן — כלומר אחרי שנאומו של אבנרי פורסם ברבים מעל עמודי השבועון והיה לשיחת-היום בירושלים. קשה לדעת אם השינוי האירגוני הוא צעד של ממש בכיוון הנכון, או רק שינוי פורמלי, הנועד להרגיע את הלבבות. אך הוא הוכחה, כי מאבקנו הציבורי המשולב נושא פרי.

★ ★ ★

הוכחה קטנה, אך מעניינת מאד, היא האסיפה שנתקיימה השבוע באגודת בעלי-המכוניות. שני עתונים — הארץ והעולם הזה — ניהלו מסע של גילויים על המצב מחפיר באגודה זו. התוצאה: בעור ראשי האגודה צפו לבוא תריסר אנשים לאסיפה, באו 300. כשניסו הבוסים לפברק בחירות, קמה מהומה. הבחירות נדחו למשך שלושה חודשים, וכבר ברור כי שלטון בעלי-החוקה, שניצלו את האגודה לנוחיותם הפרטית, נסתים.

זוהי בשורה טובה לאפלי בעלי המכוניות הפרטיות, ובייחוד הקטנות. הזקוקים לנציגות לוחמת מול ההתנכלות הממשלתית הגוברת. זוהי גם בשורה טובה לכל מי שמחפש הוכחות לכך שפעולה עתונאית נמרצת וחוקפנית יכולה לשאת פרי מיידי.

קורס מעשי לטלויזיה הרכבה וכוון מקלטים ואנטנות תקונים קלים

קורס חג: 8 ללא

רכוש מקצוע מבוקש המבטיח הכנסה גבוהה ניתן לעסוק בו כעבודה נוספת משך הקורס 5 חדשים בשעות הערב אין צורך בידיעות קודמות

טבניבון תל אביב חיפה

פרטים והרשמה: ו-8 לפנה"צ 4-8 אח"צ
תל-אביב: דרך פתח-חקה 126 (מול הקריה) טל. 254891
תל-אביב: דרך פתח-חקה 44 (מול בית הדר) טל. 36773
חיפה: רחוב בלפור 5 (מול הטכניון) טל. 69041

בית-ספר למחזאות PLAYWRITING

- לכתבת מחזות
- תסכית-רדיו
- תסריטי טלויזיה

על צוות ההוראה נמנים מרצים אוניברסיטאים, אנשי תיאטרון, רדיו וטלויזיה (העוסקים בעבודה זו בארץ, בוגרי אוניברסיטאות בחו"ל בפקולטות למחזאות — רדיו — והפקת תסריטי טלויזיה.

מתקבלים מועמדים בעלי השכלה תיכונית בלבד שיעברו ועדת-קבלה של בית-הספר.

מפאת ההתעניינות הרבה, תימשך ההרשמה לנוחיות התלמידים עד לתאריך 12.5.66, בשעות 10.00—13.00, 16.00—19.00, בבית-הסתדרות המורים, ת"א, רח' בן שרוק 8, (מאחורי בנין ועד הפועל), טל. 240222. התחלת הלימודים ב-16.5.66.

הנך רשאי לנהוג במכוניות מרוץ ללא רשיון כשטח התערוכה הפתוח כל יום מ"5 עד חצות קארטינג הספורט שכבש את כל אירופה. אוטובוסים: 22, 27, 28, 42

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי המערכת והמנהלה: תל-אביב, רח' קרליבך 12, טלפון 30134, ת.ד. 136 • מען מברקי: עולמפרס • דפוס משה שהם בע"מ, תל-אביב, רח' סוף 6 • גלוטות: צינקוגרפיה כסטי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

אשכנזי